

Parish Information Bulletin

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΥΔΟΜΑΔΑΣ 10—16 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2023

Telephone Contact Numbers

St Vasilios Church
9387 7693

π. Ἀθανάσιος
9383 4151

π. Ἐφραίμ
0490 378 215

Website:
stvasiliosbrunswick.com

Ὁ π. Ἀθανάσιος και
ὁ π. Ἐφραίμ εἶναι
στήν Ἐκκλησία
Δευτέρα—Παρασκευή
ἀπο 4.00μμ—6.00μμ

ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ	ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ, Ἰωάν. 3: 13-17 7.30 πμ— Ὁρθρος και Θ. Λειτουργία
ΦΕΡΕΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ ΣΤΟ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΑΣ ΣΤΙΣ ΑΙΘΟΥΣΕΣ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ. - (ΜΕ ΤΑΞΕΙΣ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΠΟ 5—20 ΧΡΟΝΩΝ ΗΛΙΚΙΑΣ) Στις 10.30πμ διεξάγεται το μάθημα των Κατηχητικών για τα παιδιά μας. Νά φέρετε τὰ Παιδιά σας στο κατηχητικό σχολείο γιά νά μάθουν γιά τό Χριστό καί τήν πίστι μας.	
ΔΕΥΤΕΡΑ 11 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ	9.00 πμ— Ἱερό Μυστήριο του Ευχελαίου 10.00 πμ— Σύναξη των ηλικιωμένων στο Hall
ΤΕΤΑΡΤΗ 13 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ	5.00 μμ— Παράκληση εις την Υπεραγία Θεοτόκο
ΠΕΜΤΗ 14 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ Ἡ Υψωσις του Τιμίου Σταυρού (ΑΥΣΤΗΡΗ ΝΗΣΤΕΙΑ)	7.30 πμ— Ὁρθρος και Θ. Λειτουργία
ΣΑΒΒΑΤΟ 16 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ Ἁγ. Εὐφημίας, Μεγαλομάρτυρος	7.30 πμ— Ὁρθρος και Θ. Λειτουργία
ΚΥΡΙΑΚΗ 17 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ	Ἐυαγγελικά Ἀναγνώσματα— Ἐπιστολή— Γαλ. 2: 16-20 Ἐυαγγέλιο— Μάρκ. 8: 34-38, 9: 1

Γνωρίζουμε σε ὅλους ὅτι στήν Ἑνορία μας λειτουργεῖ Ἑλληνικό σχολεῖο.

- Δημοτικό κάθε Σάββατο 9.00πμ μέχρι 12.30μμ.

- Γυμνάσιο κάθε Δευτέρα 5.00μμ μέχρι 8.30μμ.

Φροντῆστε γιά ἐγγραφή τῶν παιδιῶν σας. Τηλ. 0401 051773.

Ἡ ἀγάπη τῶν Θεοῦ εἶναι ἀστείρευτη

Ἡ ἀγάπη πού προέρχεται ἀπό τα πράγματα αὐτοῦ τοῦ κόσμου μοιάζει με το φῶς τοῦ λυχναρίου, πού συντηρεῖται με το λάδι ἢ ἀκόμη, μοιάζει με το χεῖμαρρο, πού τρέχει μόνο ὅταν βρέχει και γίνεται ξερός ὅταν σταματήσει ἢ βροχή. Ὅμως ἡ ἀγάπη πού προέρχεται ἀπό το Θεό εἶναι σαν τήν πηγὴ πού ἀναβλύζει και ποτὲ δε σταματάει ἢ ροὴ τῆς και το νερό τῆς δε σώνεται, γιατί ὁ Θεός ὁ μόνος εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ἀγάπης.

ΑΝΘΟΛΟΓΙΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΚΗΤΙΚΗ ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΣΑΑΚ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

Ἁγία Εὐφημία, Μεγαλομάρτυρος, 16 Σεπτεμβρίου

Ἡ Ἁγία Εὐφημία ἐζήσε και μαρτύρησε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ αυτοκράτορα Διοκλητιανοῦ. Γεννήθηκε στη Χαλκηδόνα ἀπὸ οἰκογένεια θεοσεβῆ και ευγενική. Οἱ γονεῖς τῆς Ψιλόφρων και Θεοδωριανὴ φρόντισαν ὥστε ἡ θυγατέρα τοὺς νὰ ἀναπτύξει καθε χρῆστικὴ ἀρετὴ. Ἡ Εὐφημία ἐξελέχθηκε σε ἄνθρωπο με σπάνια χαρίσματα και δυνατό χριστιανικὸ φρόνημα, το ὁποῖο ἐπέδειξε ὅταν ο εἰδωλολάτρης ἀνθύπατος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας Πρίσκοις διέταξε νὰ παρευρεθοῦν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Χαλκηδόνας σε γιορτὴ, τὴν ὁποία ὀργάνωνε πρὸς τιμὴ τοῦ θεοῦ τῶν εἰδωλολατρῶν Ἀρη. Τότε ἡ Εὐφημία ἀποφάσισε μαζί με ἄλλους χριστιανούς νὰ ἀπέχει ἀπὸ τὴν γιορτὴ τῶν εἰδωλολατρῶν και γιὰ το λόγο αὐτὸ συνελήφθη και φυλακίσθηκε.

...../

Κατά τη διάρκεια της αιχμαλωσίας της οι εχθροί του Χριστού προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να πείσουν την Αγία να αρνηθεί την πίστη της και να ασπασθεί τα είδωλα. Όταν συνειδητοποιήσαν πως η ευφημία δεν επρόκειτο να αλλάξει την πίστη της με τους λόγους, τη βασάνισαν φριχτά. Όμως με τη θεία χάρη, η Αγία δεν έπαθε τίποτα από τα βασανιστήρια. Τελικά οι δήμειοι, την έριξαν σε άγρια θηρία και η Ευφημία βρήκε το θάνατο από μία αρκούδα.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ, Ίωάν. 3: 13-17

Ο μήνας Σεπτέμβριος, ο πρώτος μήνας του εκκλησιαστικού έτους, είναι αφιερωμένος στο σταυρό του Κυρίου μας. Στις 14 Σεπτεμβρίου γιορτάζουμε την ύψωση του σταυρού και μία Κυριακή πριν και μία Κυριακή μετά έχουμε τα προεόρτια και τα μεθέορτα της υψώσεως του σταυρού. Έτσι σ' όλο το μήνα το θέμα του σταυρού κυριαρχεί στα αναγνώσματα και στους ύμνους των ακολουθιών.

Ας αναλύσουμε το ευαγγελικό ανάγνωσμα της Κυριακής προ της υψώσεως του τιμίου σταυρού. Το ανάγνωσμα αυτό είναι παρμένο από το κατά Ιωάννη ευαγγέλιο (Ιω. 3,13-17) και μάλιστα από τη συνομιλία του Χριστού με τον Φαρισαίο Νικόδημο, που ήταν κρυφός μαθητής του Ιησού και ο οποίος μαζί με τον Ιωσήφ θα τον κηδεύσουν αργότερα μετά τη σταύρωση και τη θανή του. Λέγει λοιπόν ο Ιησούς στον Νικόδημο ανάμεσα στα άλλα τα εξής:

«Ουδείς αναβέβηκεν εις τον ουρανόν ει μη ο εκ του ουρανού καταβάς, ο υιός του ανθρώπου ο ων εν τω ουρανῷ».

Ο Νικόδημος θεωρεί τον Χριστό ότι είναι απλώς ένας δάσκαλος του νόμου του Θεού, ένας νέος μεγάλος προφήτης. Δεν αντιλαμβάνεται ότι ο Χριστός είναι ο υιός του Θεού που ενανθρωπήσε για να μας σώσει. Γι' αυτό ο Χριστός είναι σαν να του λέγει: Μη νομίζεις ότι εγώ είμαι διδάσκαλος σαν τους άλλους τους προφήτες, που ήταν από τη γη. Εγώ έρχομαι από τον ουρανόν. Κανείς από τους προφήτες δεν ήρθε από τον ουρανόν· εγώ όμως κατοικώ εκεί. Και πρόσεξε την διαφορά· ενώ ήρθα εδώ στη γη εν τούτοις συνεχίζω να κατοικώ στον ουρανόν. Είμαι δηλαδή πανταχού παρών και τα πάντα πληρών. Αυτό δεν συμβαίνει όμως στους ανθρώπους. Μόνον ο Θεός μπορεί να είναι πανταχού παρών και τα πάντα πληρών. Συνεπώς Νικόδημε πρόσεξε δεν είμαι ένας συνηθής προφήτης. Αφού έχω ιδιότητες του Θεού είμαι θεάνθρωπος. Εδώ η φράση «υιός ανθρώπου» δεν σημαίνει απλώς τον άνθρωπο, κατά την ερμηνεία του αγίου Χρυσόστομου, αλλά ολόκληρη την ύπαρξη του Χριστού, ανθρωπότητα και θεότητα μαζί. Διότι συνηθίζει ο Χριστός ν' αποκαλεί το παν άλλοτε μεν από την θεία, άλλοτε δε από την ανθρώπινη του φύση.

«Και καθώς Μωυσής ύψωσε τον όφιν εν τη ερήμῳ, ούτως υψωθῆναι δεῖ τον υἱόν του ανθρώπου, ἵνα πᾶς ο πιστεύων εἰς αὐτόν μὴ ἀπολήται, ἀλλ' ἔχει ζωὴν αἰώνιον».

Στην Παλαιά Διαθήκη, όταν ο ισραηλιτικός λαός γόγγυσε εναντίον του Θεού και του δούλου του Μωυσή, ο Θεός έστειλε φαρμακερά φίδια που δάγκαναν και θανάτωναν τους ασεβείς γογγυστές. Τότε οι Ισραηλίτες έντρομοι παρακάλεσαν από τον Μωυσή να προσευχηθεί στον Κύριο, για να τους σώσει από τα θανατηφόρα φίδια. Τότε ο Θεός έδωσε στον Μωυσή μία παράξενη εντολή. Του είπε να κατασκευάσει ένα χάλκινο όφι και να τον υψώσει πάνω σ' ένα κοντάρι, ώστε να είναι θεατός από όλους. Κι όταν τα φίδια δαγκάνουν τους Ισραηλίτες εκείνοι να κοιτούν το υψωμένο χάλκινο φίδι και θα σώζονται (Αριθμ. 21,8).

Αυτή την ιστορία της Παλαιάς Διαθήκης αναφέρει εδώ ο Χριστός, για να δείξει ότι ήταν προτύπωση του τι έμελλε να επακολουθήσει. Ο Χριστός θα υψωνόταν στο σταυρό σαν κακούργος, σαν παλιάνθρωπος, σαν εγκληματίας –αυτός είναι ο συμβολισμός του Χριστού ως φιδιού- για να σώσει αυτούς που θα πιστεύανε σ' αυτόν από το δηλητήριο της αμαρτίας κι από το δάγκωμα του αληθινού φιδιού, του Σατανά. Χάλκινο ήταν το φίδι, δηλαδή ψεύτικο. Ψευδής ήταν και ο χαρακτηρισμός του Χριστού ως κακούργου. Οι Ιουδαίοι τότε απέφευγαν τον προσωρινό θάνατο· οι πιστοί αποφεύγουν τώρα τον αιώνιο. Το δάγκωμα του φιδιού γιαιτρευόταν με τη θέα του φιδιού. Ο αιώνιος θάνατος αποφεύγεται με τον πρόσκαιρο θάνατο του Χριστού. Ο χάλκινος όφης δεν είχε δηλητήριο· ο Χριστός δεν είχε αμαρτία. «Αμαρτίαν γαρ ουκ εποίησεν, ουδέ δόλος ευρέθη εν τῷ στόματι αὐτοῦ» (Α' Πέτρ. 2,22). Κι έτσι «απεγύμνωσε τις αρχές και τις εξουσίες (δηλαδή τους δαίμονες) και τις ξετέλιξε με αποφασιστικότητα δημόσια, επικρατώντας τελείως επάνω τους με τον σταυρό του» (Κολ. 2,15).

Εδώ ο Χριστός αποκαλύπτει πολύ νωρίς ότι προγνωρίζει και έχει προαναγγείλει ήδη από την Παλαιά Διαθήκη το σταυρικό του θάνατο. Το γνωρίζει και θεληματικά το αποδέχεται. Δεν είναι σημείο αδυναμίας του αλλά αποκάλυψη της αγάπης του. Ο Χριστός ζη εξ αρχής το τραγικό βίωμα του σταυρού. Προαισθάνεται την οδύνη, την εγκατάλειψη, τον ονειδισμό. Κι όμως προχωρεί απτόητος και σταθερός. Κι αν κάποτε η ανθρώπινη του φύση βγάλει την κραυγή «παρελθέτω απ' εμού το ποτήριον τούτο» αμέσως θα προσθέσει ταυτιζόμενη πλήρως με το θείο του θέλημα «πλην ουχ ως εγώ θέλω, ἀλλ' ως συ» (Ματθ. 26,29). Πάντως προγνωρίζει και τη νίκη του και την τελική επικράτησή του.

«Ούτω γαρ ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ὥστε τον υἱόν αὐτοῦ τον μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ο πιστεύων εἰς αὐτόν μὴ ἀπολήται, ἀλλ' ἔχει ζωὴν αἰώνιον. Ου γαρ ἀπέστειλεν ο Θεός τον υἱόν αὐτοῦ εἰς τον κόσμον ἵνα κρίνῃ τον κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ».

Πόσο είναι το μέγεθος της σταυρικής αγάπης του Θεού! Δεν έστειλε κάποιον δούλο, άγγελο, ή αρχάγγελο στους ανθρώπους για να σταυρωθεί, αλλά τον υιό του τον μονογενή. Τον υιό του τον μονογενή! Ας το σκεφθούμε λίγο αυτό. Ποιος από μας θυσιάζει το μονάκριβο παιδί του χάριν κάποιου άλλου; Θέλησε να ελκύσει τους ανθρώπους προς αυτόν, όχι με τη δύναμη και τη δόξα του, αλλά με την αγάπη του και την ταπείνωση του.

Σταυρώθηκε και ενώ όλοι τον χλευάζανε και τον διασύρανε, ενώ το τίμιο αίμα του χυνότανε στη βρωμερή γη και οι πόνοι τον κάνανε να σφαδάζει, εκείνος όχι μόνο δεν εξέφρασε καμμία αγανάκτηση ή έστω ένα ανθρώπινο παράπονο αλλά προσευχήθηκε για τους σταυρωτές του. «Πάτερ άφες αυτοίς· ου γαρ οίδασι τι ποιούσι» (Λουκ. 23,34).

Πόσο αγάπησε ο Θεός τον κόσμο!!!